

bringe Balance efter Dr. Brandes' Finansstyre, undrede mig i allerhøjeste Grad. Dr. Brandes har været Finansminister to Gange og er to Gange blevet efterfulgt af Hr. Neergaard. Da Dr. Brandes var Finansminister i 1909—10, foregik der ikke den allermindste finansielle Forskydning under det radikale Styre. Derimod ønskede det radikale Styre Vælgernes Dom om, hvorvidt de ønskede den Militærordning, som var gennemført, før de traadte til, omdannet for at spare de overmaade store Udgifter, som denne Militærordning vilde medføre. Vælgene besvarede Spørgsmaalet med et Nej, og derfor blev det den daværende Minister Neergaards Opgave at tilvejebringe til Gennemførelse af disse af ham opretholdt Forsvarslove de Indtægter, som ikke forefandt, og de Skatter, som han umiddelbart i Forvejen havde erklæret var fuldkommen overflødige. Alle erindrer, hvorledes den politiske Situation den Gang var: at man havde holdt Befolkningen i fuldkommen Uvidenhed om, at en betydelig Skatteforøgelse vilde være nødvendig for at gennemføre det Styre, det daværende Venstre havde ført, navnlig i militær Henseende. Den højtærede nuværende Finansminister traadte altsaa ikke den Gang til for at bringe Balance efter Dr. Brandes, men for at skaffe Balance til sin egen Politik. Paa samme Maade træder han aldeles ikke nu til for at bringe Balance efter Dr. Brandes. Til det, som er sagt saa uendelig mange Gange her fra Talerstolen, at der forefandt en meget betydelig Kassebeholdning, den Gang det nuværende Ministerium traadte til, maa føjes, at der forefandt ogsaa Udgifts- og Indtægtslove, med Hensyn til hvilke den højtærede Statsminister selv erklærede, at disse efter al Sandsynlighed vilde bringe Balance, og naar de ikke har gjort det, er det i høj Grad en Følge af Ministeriets Politik, efter at det er traadt til, dels dets økonomiske Politik, dels dets særlige Form for Administration. Atter denne Gang er Finansminister Neergaard derfor traadt til ikke for at bringe Balance efter Dr. Brandes, men for at gennemføre Love, som er en Konsekvens af hans egen Politik.

Det Synspunkt, som jeg derefter vil belyse, er Spørgsmaalet om disse Loves politiske Udsigter. Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg stillede i Gaar det Spørgsmaal, om det var Bryllup eller Begravelse, vi var til. Jeg tror, Spørgsmaalet var stillet lidt forkert. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard, som har afsløret sælsomme Skikke med Hensyn til Frieri — det maa være nye

Skikke, som er indført i de konservative Kredse —, har maaske tænkt paa det Tidspunkt, da de Konservative og Venstre sluttede Forbindelsen. Jeg ved ikke, hvem af Parterne, han eller hun, der friede, altsaa hvem der kom med de to Buketter; men jeg kan tænke mig, at den, som friede, efter det ærede Medlem Hr. Korsgaards Skildring er kommet med en Rosenbuket aabenlyst og har præsenteret den for den attraaede, men bag sig har han eller hun altsaa holdt en anden Buket, om hvilken det ærede Medlem Hr. Korsgaard sagde, at den lugtede ilde. I min Tid friede man ikke paa den Maade, men det er maaske kommet under den nyere Udvikling. Vore Forældre og Bedsteforældre vilde forfærdes, hvis de kunde høre, hvad Tiden har ført med sig. Men jeg tror altsaa, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har stillet Spørgsmaalet lidt forkert, naar han siger: Er det Bryllup eller Begravelse? Jeg vil for mit Vedkommende udtrykke min Opfattelse af, hvad det er, ved at sige: Det er ikke Skilsmisse, det er ikke en Skilsmisseforhandling, vi for Øjeblikket deltager i. Ganske vist kan man ikke lade være at lægge Mærke til Gemytternes ganske overordentlige Uoverensstemmelse. Man ved jo nok, at den ene af Naturen er noget hysterisk, noget lunefuld og fuld af Nykker, medens den anden er mere fast i sit Temperament, men at der er en virkelig Gemytternes Uoverensstemmelse, kan man ikke undgaa at bemærke. Spørger man, hvorvidt det vil føre til Skilsmisse eller ikke, siger jeg dog: Nej, det tror jeg ikke.

Jeg tror det ikke, naar jeg ser paa disse Skattelovforslag. Af disse er der kun eet, som indeholder et politisk Problem, og det er Toldlovsforslaget. Det er derfor ogsaa det Lovforslag, som for den højtærede Finansminister er det interessanteste. Det er selvfølgelig det, han som Statsmand maa være mest interesseret i at gennemføre. Nogen større Fornøjelse ved at udgive Edward Brandes' samlede Værker, gennemset, ændret og forsynet med Fortale af hans tro, beundrende Discipel og Efterfølger, kan der jo ikke være, og Fornøjelsen ved at udgive de to Nyheder paa dette Omraade kan heller ikke være stor. De kendetegner sig allerede som en ret moderne Fiasko. Den første Gang, man saa Restaurationsskatten og Chokoladeskatten, lo man, den anden Gang grød man, hvad man vil gøre tredje Gang, har man ikke erfaret paa Teatret endnu. Nej, det politiske Problem er knyttet til det Toldlovsforslag, som det maa være Statsmanden Neergaards store Interesse at gennemføre. Dets Retningslinier er af Ministeren an-